

Οδοξ ντε Ρισελιέ
πρός την δούκισσαν Ντ' Αίγκυριόν).

Ξανθοίλα μου,
Δέν μπορώ νά σου περιγράψω τις άνηυχίες μου και την ταραχή μου. Έλπίζα νά σε ιδώ μιά στιγμή, τουλάχιστον, χτές στη δεξίωσι της προκηπίσεως, μιά μέ θλιψη μου έμαθα, μόλις πήγα εκεί, ότι δέν φάνηκες καθόλου.

Στείλε μου γρήγορα μιά σημείωσι, πώς είσαι και πού θά πάς σήμερα, γιατί δέν είνε οσοστό νόζομαι κάθε τόσο στο σπίτι σου γιά νά σε βλέπω... Είνε, βλέπεις, κι ή καμιαρέσες σου και οι θηροφωοί και τόσο άλλοι αυτών μέσα, πού βλέποντάς με συχνά νά μπαίνουνάουνο σπίτι σου, θά ύποπαστούν και τό ζουτσουπολιό θά δώσει και θά πάρη εις βάρος μας...

Σ' αγαπώ τελλά, αγαπημένη μου, μιά έχω και τό νού μου στο ζουτσουπολιό του Άλφα και του Βήτα!

"Αν θέλεις, έλα τό βράδυ στο συνθησμένο μας σπιτάκι... Ένα μικρό δείπνο θά μās περιμένη, θά τσιμπήσουμε κάτι στο πόδι και θά γυρίσω άμέσως γιά ύπνο, γιατί τό κεφάλι μου πάει νά σπάση άπ' τον χρεσιό ποινωζέαλο, πού έξακολουθεί και σήμερα... Γιά δι' αυτά μάλιστα φταίς έσύ κι' έξ αιτίας των χρεσιών ταράχτηκα τόσο πολύ, πού ύποπέρω συνέχεια τόσες ώρες τώρα.

"Αν δέν μπορείς νά βγής μόνη σου, έλα τουλάχιστον κατά τās 8 τό βράδυ στης μαρκησίας Ντέ Σ.

Πρέπει όμως νά με ειδοποιήσης μόλις λάβεις τό γράμμα μου αυτό, γιά νά ξέρω κι' έγώ πού νά πάω νά περιμένο...

"Έχε τό νού σου και γιά τη χάρη εκείνη πού σε παρακάλεσα πρό ήμερών νά μου κάνης...

"Έπεσε νάγω τώρα κάτου σημείο πού νά δείχνη ότι έχεις ύπ' όφρη σου νά ενεργήσης στον Αντιβασιλέα γιά τό ζήτημα αυτό... Έγώ βέβαια δέν κάνει νά φανώ και γι' αυτό τ' άρινο έλα σε σένα.

Περιμένο γράμμα σου ή ειδοποιήσι σου, χωρίς αναβολή, γιά νά ξέρω...

Με άμέτρητα φιλά P.

(Του ίδιου προς... (Δέν αναφέρεται τό όνομα της γυναίκας στην όποια γράφει).

Χρησή μου άγάτη,

Είδες τί όμορφα τά καταφέραμε χτές; Κανένας δέν μās πήρε είδησι, και πιστένω πώς αυτό θά σου δώσει θάρρος γιά τό μέλλον... Όλοι οι φρόβοί σου πήγαν άδιστα... Ήταν φανερό γιά μένα ότι ό άνθρωπος πού ξέρεις δέν σ' αγαπούσε, κι' άδικα ξενητούδες άπ' τον καψύ σου γι' αυτών... Μιά έγώ έπρεπε νά στο άποδείξω, γιατί τέτοιοι ήσαν οι όροι σου...

Είδες με τά μάτια σου, ότι ήθελες νά δής, ή μάλλον, ότι φοβόσουν νά δής, αλλά στην εκδίχησι σου ήσουν ύπεροχη...

Μπορούμε λοιπόν, χρησή μου άγάτη, νά έξακολουθήσουμε την εκδίχησι μας... Πρόσεξε μονάχα μήπως σε βαρεθώ έγώ πριν με βαρεθείς έσύ!

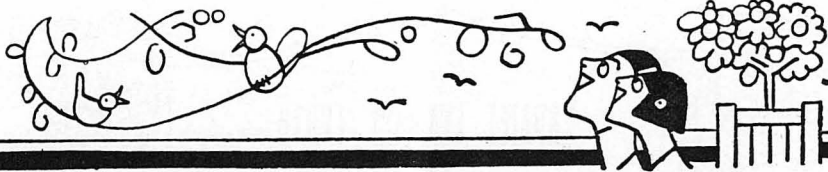
"Ένα τώρα με δυσραστεί λιγάκι... Τό φεγγάρι, πού άρχισε, γιά την κακή μας τύχη, νά δυναμώνη τό φός του.

Αυτό με αναγκάζει ν' αλλάξω ρουζα, γιά νά μην κινώ την περιέργεια του κόσμου, τραγουχίζοντας στο στενό σοκάκι πού ξέρεις και περιμένονας δέν έχομολ σου... Μιά θά τό κανονίσω μόνος μου αυτό.

Έλπίζω ότι γρήγορα θά μ' αγαπήσης όπως σ' αγαπώ... Τότε θά τά βλέπης όλα εύκολα ή, κι' αν σου φαινεται άκόμη δύσκολα, θάχης τό θάρρος νά μη λογαριάνης τά δυσάρεστα, πού κατ' την ιδέα σου μπορούν νά συμβούν...

"Ως τότε, άγάτη μου, θά σε λατρεύω όπως και τώρα. Περιμένο άπάντησι σου σε όλα πού σε ρωτώ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

τραύτο σου πού μουταξες! Μιά άτασχολεϊ άπ' τό πρωϊ ως τό βράδυ ή Αύτου Ύψηλότης ό Αντιβασιλεύς και δέν μου μένει καιρός νά ιδοθώμε... Γιατί άσφαλώς, αν σ' έβλεπα, δέν θά χαλοπερνούσε άπ' τά νύχια μου, γιά τις ψευτιές σου.

Σου ζήτησα μιά χάρη κι' έγώ, μιά σοσ περνάει ό καιρός, δέν βλέπω νά γίνετα τίποτα... Ποιος

ξέρει τί μπλεξίματα έχεις πάλι με τις οουσουράδες πού σε τραγουχίζον διαρκώς, κι' έτσι βγάξω τό συμτέραμα ότι ή σχετιή γιά τό πορτραίτο σου επιστολή μου έλαβε την άγουσαν στο χρονουτολάπο σου!

Λοιπόν, φίλε μου, άκουσε: Θέλεις νά μιλήσω είνωτά γιά σένα στον Ύψηλότατο; Θέλεις νά πετύχω γιά σένα τη θφα πού μοιζες νά φροντίσω νά σου δοθή; Θα τό κάνω εύχαριστός αν μου κάνεις και συ τη χάρη πού σου ζήτησα... Αηλαδή:

Μιά πού δέν μπορώ νάγω, αυτές τις μέρες, τό ταχαίνω σκολόμουτρο σου στα χέρια μου και νά τό φίλω άόρητα, θάθελα νάχω τό πορτραίτο σου, τό ευλογημένο αυτό πορτραίτο, πού μέρες τώρα σου τό ζητάω... Άς τώχω τουλάχιστον χρεσιαιμένο στο γραφείο μου, νά τό φίλω, μιά και νά του λέω όσα σέργει ή σκολπα, κάθε φορά πού θά με κινή έξω φρενών τό πολυαγαπημένο μου πορτοπαίτο του... Έτσι θά άνακουφίσουμ λιγάκι, μιά πού δέν μπορώ νά σου τά φίλω έσένα, χρησή μου λατρία... Μιά και συ, παληόπαδο, δέν κάνεις εύκαρία νά με σκάξης! Ξέρεις εκ των προτερον ότι κάθε στραβοτιμονιά σου άπέναντι μου θά προκαλήση φωνές, δάγμα, στενοχωρίες... μιά και τη συζώρεσι μου στο τέλος.

Έμαθα πώς άποφρ θά πάς στης κομήσεως Χ. Φοίγα άτερίγορατη μ' έπιασε, γιατί καταλαβαίνω πολύ καλά τί πάς νά κάνης εκεί σέρα... Μιά έννοια σου! Τίποτα άλλο δέν σου λέω, παρ' ότι έχω κανονίσει τά πράγματα τόσο καλά, πού αύριο πριν τό μεσημέρι θά ξέρω με τό νι και με τό σήμα, ότι πεις, ότι σου πουν κι' ότι θά κάνης! Τό νού σου!

"Αποφρ, αν και δέν είσαι κοντά μου, είμαι όμως όσοσηποτε ευτυχής... Περιμένο τη δεσποινίδα Α., ξέρεις, τό παληό σου έκεινο άμόρε, και θά περάσω τη βραδεία μου ίκανοποιημένη, γιατί καθός κατάλαβες, θά μιλούμε όλο γιά σένα... Άχ, νάξερσε πόσο τρελλή μαζύ σου θά μ' έκανες, αν τώταλες μονάχα, ψυχή μου...

A...

(Η κυρία Ντέ Γκεμπριάν στο στρατάρχη Ντέ Ρισελιέ).

Καληστέρα σου, αγαπημένη μου!... Σε ποιανής άγκαλιά βρίσκεσαι τώρα;... Έγώ στενοχωρούμαι φοριτά ή στιγμή αυτή. Τους άφρησι δλους μέσα νά γελούν, νά μιλούν και νά χορεύουν και κλειστήκα γιά λίγο στο γραφείο μου... Διοθανόμουν την άνάγη νά σου γράψω δυό λόγια, μιά πού δέν σ' έχω στο πλευρό μου νά μου λές ψευτιές...

Δέν φταίς όμως έσύ, άγούι μου... Μ' όποιον δάσκαλο καθήσεις, τέτοια γράμματα θά μάθης! Πότε ή μιά, πότε ή άλλη, δλες ψέμματα σου λέν... Γι' αυτό βρίζομαι και γώ σε δύσκολη θέσι τώρα... Τι νά σου γράφο; Τι νά σου πώ, μοναδική μου άγάτη; Άκούς τόσον καιρό ψέμματα, έμαδες και συ νά λές ψευτιές και δέν πιστεύεις πει τίποτα... Είμαι τόσο βέβαιη γι' αυτό, ώστε τελειώνω την επιστολή μου μ' αυτά τά ψέμματα: Σε μισώ με την ψυχή μου... Σε μισώ, όπως καιμιά γυναίκα ως τώρα δέν έμίσησε... Ούτε καν θέλω νά σε βλέπω μπροστά μου... Με πιάνουν τά δαιμόνια και στο άκουσμα της φωνής σου Άκόμα... "Α! Εύχαριστήθηκα. Καλά σε στίλισα...

Κάποιος ήλιθιος κορτάκιος μ' ένοχλή άρετη ώρα τώρα, λέγοντάς μου λόγια, πού μονάχα άπ' τό γλυκό σου στόμα θάθελα νά τ' άκούσω... Για τιμοφρία του λοιπόν θά του αναλέσω γιά σου στείλη τις λίγες αυτές γραμμές πού σου γράφα...

"Αν σου τις φέρει ό ίδιος, πράγμα όχι και τόσο παράξενο γι' αυτόν, τότε δέξον τον όπως άρμόζει στην εμπιστευτική του άποστολή... Με γλυκά και πάμτολλα φιλά.

P...

(Η κυρία Ντ' Αέβερν προς τον δούκα ντε Ρισελιέ).

"Αγοόι μου,
Έχω κάνει κυριλεκτικώς μαύρα μάτια, νά ιδώ τό περιφημο που-